
Magyar Bogi

ÜVEGSZÍV

Évek óta üvegesedik apám szíve, megtöri a fényt, vagy összegyűjti, maga körül felgyűjt mindent. A tv mostanában tele van erdőtüzekkel, felgyullad minden, a könyvekben ez egy szuperképesség, de a valóságban haldoklik a Föld, és az üvegszívű emberek tehetnek erről, üveges szív, amit nem dobogtat meg lassan semmi és senki sem.

Busszal megyek be Nyíregyre apához. Anyám szerint meg kell látogatni, mert ez így helyes, mert még most is az apám, szeret ő, csak kicsit másféleképpen, mint a többiekét apja. Három hete fedeztem fel a házunk pincéjében a vodkásüvegeket. A kupacok még a sötétben is fénylenek, mellette van egy szék, még apámé volt, mielőtt elköltözött tőlünk, a különbség csak az, hogy már anyám ül rajta, ha lemegy a pincébe. Nem szóltam neki, hogy lent jártam, hogy láttam az üvegeket, csak felvittem és elmosogattam mindegyiket, ott száradnak a csöpögtetőn, anyám átnéz rajtuk, mintha semmi sem volna ott, mintha az üveg tényleg láthatatlan volna.

Bekanyarodik a busz a vasútállomás mellé, nem kell messzire menjek, mindig a Bástyában találkozunk, ami a buszvéggel szemben van, az út túloldalán. Apám ledőlve alszik egy asztalnál, a pultos már ismer, mindig ez van, hogy rám vár az egész kocsmá, mikor jön a fiú az apjáért, mikor viszi ki az üres üvegeket. Leülök mellé, engem csak egy narancslével szolgálnak ki, a ház ajándéka, a csapos megkérdezi, hogy vagyok, és hogy megy a sulis, hétvégéről hétvégére fogynak a szavaim, csak ülök, és a narancslevemet kortyolom. Jól, megrántom a vállam, és hátradőlve apámat bámulom, keresem a közös vonásainkat, keresem benne a narancslevem, a kezem, az ujjlenyomataim, a hajam. Mindenki szerint rá ütöttem, de én egészen kiskorom óta nem akarok olyan lenni, mint ő. Még csak negyvenhét, de már kopaszodik, és azt remélem, én nem fogok soha, vagy ha mégis, addigra legalább nagyapa leszek. Nem tudom, apa nagyapa lesz-e valaha, ahhoz, hogy én az legyek, neki is annak kellene lennie, ha megéli.

Megmozdul és felhorkan, egy mozdulattal kiborítja a narancslevemet, én pedig nagyot sóhajtok. Csöpög le a kezén a gyümölcslé. Apám a Toldin lakik a tizediken, nem ez a világ legjobb környéke, sőt, Nyíregyen ez az egyik legrosszabb. Szébb lenne Sóstó vagy a Korányi út, de olcsó, és apámnak épp elég az az egy szoba, amit ki tudott bérelni benne. Ülök előtte, és életemben

először gondolkodom el azon, hogy mi lett volna, ha velünk marad Paládon, vagy együtt költözünk be Gyarmatra, vagy ide Nyíregyre, és nem vesz senki üvegeket, és nem pakolgatjuk meg mossuk titokban őket. Nem főzünk annyi szörpöt nyáron, hogy minden üveget elhasználjunk. Apa nagyokat szuszog, én meg a Borsodira nézek, fogom a barna üveget, és a földre öntöm a narancslé után.

A csapos szomorúan néz felém, törölgeti a poharakat. Ez egy kibaszott kocsmá, ordítok felé, ha engem nem szolgálnak ki sörrel, mert nem vagyok tizenhét, apámat, aki évek óta csak az üveges söröket issza, és a töményt, és itt tudják, hogy üvegszíve van, miért kell. Próbálok megnyugodni, mindenki elkapja a tekintetét rólam, mindnek üvegesedik a szíve, én látom, apám is a kocsmák miatt lett alkoholista, én nem leszek soha üvegszívű szörny. Paládon is volt mellettünk egy, meg most is van apám mellett egy, ha nem volnának kocsmák és alkohol, talán apám is jól lenne. A csapos nem szól, szerintem megért, van víz az asztalon, beletöltöm a barnás üvegbe, de még ez sem ébreszti fel apámat, régen is mindig elaludt a folyosón vagy a vécén, anyának kellett összeszednie, nekem meg ott állni, hogyha felkel a folyosóról és meglát engem, rájöjjön, mennyire rossz apa, és ott a folyosón megbánjon mindent, és ígérje meg előttem, hogy nem fog inni többet. Anya múltkor mondta csak el, hogy apám apja is mindig ezt ígérte nekik. Felállok az asztaltól, a csaposhoz lépek, és lopok magamnak egy tüskét, amíg nem figyel, és zsebre teszem a teli üveget.

FEHÉR ANGYAL

De akkor nem szólhatsz anyádnak otthon, csak azok jöhetnek, akik igazán ide akarnak tartozni. Hátramegyünk a nyolcadikosokkal a lepukkant garázsokhoz. Anya azt mondta, azért épült ennyi, mert régen sokkal többen akartak Paládon lakni, de végül mindenki Fehérgyarmatra és Nyíregyházára költözött.

Most mi használjuk, csak a falai vannak meg, csupaszok, az ablak egy rés, az ajtót már elvitték tűzifának, üvegszilánkok hevernek mindenfelé. Ide járnak a nagyok is. Én most jövök először a fiúkkal, Ricsi a főnök, mert ő szívja legrégebben, másodikos volt, amikor az apukája cigi adott neki, de ezt nem hiszi el senki. Eddig szóba se álltak velem, de Ricsi múltkor meglátta nálam a piros öngyújtót, amivel a vécében szórakoztam, és elhívott a

mai cigizésre. Az erdőn keresztül megyünk, én sétálok leghátul, nem szólnak hozzám, néha valamelyikük hátranéz, ellenőrzi, ott vagyok-e.

Atti teker egy hosszú szálat, apró, zöld darabkákat tesz bele, ez speci dohány, a bátyja hozta Ukrajnából. Minden hétvégén átmegy valamiért, ez egy titok, mostantól nekem is őriznem kell. Öt perce állunk az erdőben, a kérdés csak kibukik a számon. De igen, illegális, te fasz, és ha bárkinek elmondod, mindannyian meg fogunk téged ölni. Nem szólok, Atti elindítja a szálat, olyan, mint a Tick Tack Bummos játék, minél gyorsabban add tovább, és túléled. Én vagyok a legfiatalabb, a legtöbben nyolcadikosok, mélyeket szírpantanak, körben állunk, a többiek engem bámulnak, nem lehetsz ennyire szar, pazarolod a füvet, te csicska, leég, ha nem szívod. A cigi egy szál fehér színű angyalka, aki mindenkiben ott van, ha megpróbál beleszívni kicsit a boldogságba.

Beleszédülök, és a fejem is megfájdul, kiejtem a kezemből a cigit, mire a többiek hangosan nevetni kezdenek. Keserű, mondom, és nem kapok levegőt, köhögni kezdek, soha nem éreztem még ilyen fájdalmat a mellkasomban. Az angyal, akit beszívtam, ki akar törni, marja a torkom, és összehúzza a gyomrom. Mutogatok Ricsinek, hogy adja ide a táskámat, de mindenki csak bámul rám, senki sem mozdul. Ezzel most mi van, kérdezi valaki, hallom, hogy Ricsi idegesen azt válaszolja, asztmás vagyok, talán a füst a baj, meg az, hogy nagyon letüdöztem. Lekuporodom a földre, úgy köhögök tovább, a nagyok még nagyobbaknak tűnnek, anya tanított meg asztmapipát használni, szájon be, lent tart, orron lassan ki.

Valaki betör a körbe, már csak azt érzem, hogy a számban van a pipa, beszívom a fűjást, aztán még egyet és még egyet. A pipa kiimádkozza belőlem az angyalkát, talán így is lesz, aki megvéd, mellettem a csótányos lány térdel, nem tudom, hogy került ide, csak pár másodpercünk van egymás szemébe nézni, mielőtt a fiúk felrángatják a földről. Atti egy fának nyomja, ő egyáltalán nem szól, máskor is láttam már, hogy ilyenkor meg se rezdül, olyan, mint akivel minden áldott nap ezt csinálják. Ricsi Atti kezébe nyom egy kést, ne bánts, mondanám, de nem megy még a beszéd, bent akad a hangom, a többi fiú, akik két éve még csak fogócskáltak a suliudivaron, és megmutatták a legjobb búvóhelyeket, most lefognak, biztos nem emlékeznek rá, hogy egyszer miattam nyertünk egy kört.

A csikk a földön hever, akkor pillantom meg a kis műanyag zacskót. Apró, zöld gumók vannak benne, egyből tudom, miért ideges annyira mindenki. Ricsi a csótányos lány nyakához szorítja a kést, nagy nehezen elkiabálom magam, közben próbálok azt hinni, hogy az egész csak játék. Anya

hangja szólal meg a fejemben, felsős vagy, lassan egyedül maradsz, minden a te döntésed, kivel barátkozol, mikor mit csinálsz, én a te idődben már mostam, főztem, takarítottam, mindent jól meg kell gondolni.

Atti int a többieknek, a földre szorulok, bűdös van. A nagyok a mellkasomon állnak, anyu az anygalka bennem és rajtam kívül is, telepszag van, mi is ott lakunk a közelében, a lány onnan hozza magával ezt a bűzt. Engem Atti fog, Ricsi a kést szorítja. Ne félj, mondom halkán, mi nem adjuk tovább a titkot a bátyádról, és arról sem, hogy ide jártok. Atti nem szól, idegesen beletapos a gyomromba, a lányt meg belöki az avarba, és az arcába rúg.

A fiúk otthagynak minket, együtt heverünk a földön a cigiszállal. A gyomrom fáj, felkavarodnak benne a szalámis szendvicsek, pontosan oda hanyok, ahol a zacskó is volt. A hátamra dőlök. A lánnyal sokáig bámuljuk egymást, ő az oldalán fekszik, nagyon vékony, az öccse pókemberes pólója van rajta, és egy nagy, szakadt kardigán. Az ajkából vér szívárogo. Ez csak játék, mondom. Igen, ez csak játék, játékcigi, játékangyal, játékerdőben kis játékverés. Otthon szarabb.

Felkel mellőlem, vizet vesz ki a táskámból. A fához támaszt, alattam a föld kényelmes és puha, megérintem a lány ajkán az apró heget. Nem húzódik el, de nem is szól, ő is csak ötödikes, mégis úgy törődik velem, mintha minden nap megmentené valakinek az életét. Megkérdézem tőle, követett-e minket. Inkább ne gyere ide többé, válaszolja.

ANYA FANTOMJA

Apa anyja szájában turkál, anya fehér port köhög fel, nem tudom, hogy a tüdejéből jön-e vagy a gyomrából, Kevin mögöttem áll, én takarom, hogy ne nézzen oda. Anya a konyhakövön fekszik, leizzadt, a szeme véres, mint egy szemgyulladás, apa a nevéen szólítja, pedig ez nem is anya, én tudom ezt a legjobban, anya kedves és puha, sosem fekszik a konyhakövön, ez csak egy fantom, anya nincs itthon, a fantom engem néz, és Kevint, ahogy az asztalnál állunk, félig eltakar a nagy fazék, tegnap főtt benne húsleves, érzem a főtt zöldségek illatát, úszkálnak a répadarabok a zsíros lében. Kevin némán áll mögöttem, nem is tudja, hogy anya mit evett, valami káros anyagot, sütogom neki, és ezért csak a fantomja tud itt lenni, az igazi anyát elvitte az a fura szer, szerintem hipó, mert azt hitte, attól tisztábbak lesznek a gondolatai. Mintha felmosná vele a konyhakövet. A szánkat fogkrémmel mossuk,

a testünket szappannal, suttogja mögöttem Kevin, a szomorú gondolatokat nem oldja fel a tisztítószeres mosás, mondja, aztán visszabújik mögém, és nem akar elengedni.

Anya múltkor kezdett rosszul lenni, még szeptember elején, épp jöttem haza gyalog az iskolából, fogtam Kevin kezét, mert ez volt az első napja, még csak hétéves, de már legalább három betűt ismer, megtanítottam neki azt a szót is, hogy anya. A kezében ott lebegtette a papírt, és én már mesziről láttam, hogy baj lesz, de Kevin kitépte magát a szorításomból, szaladt előre a kapuba, aztán benyitott a házba, de nem volt otthon senki, még a bátyánk sem. Este tizenegyig virrasztottunk a konyhaasztalnál, Kevin az ölembe hajtotta a fejét, ölelte a lapot, amire fordított n betűvel az volt írva, anya, és akkor kicsit én is aggódni kezdtem, hogy mi lesz, ha anya nem jön haza, vagy mi lesz, ha apa sem, vagy Samu sem. Elkergettem a gonosz gondolatokat, anya szeret minket, és mindig hazajön, olyan még sose volt, hogy ne jött volna. Elaludtam az asztalnál, másnap egyedül csináltam reggelit Kevinnek, majonézes-szalámis kenyeret, ahogy anya szokta. Azt mondtam, anya és apa és Samu biztosan kirándulnak, de nekünk iskolába kell menni, és mire hazajövünk, biztos, hogy mindannyian itthon lesznek.

Állok az asztalnál, és azt a cruzával vésett szívecskét keresem, amit akkor csináltam, szeptember másodikán, este, álmosan, Kevinnel az ölemben. Hátrafordulok hozzá, azt suttogom, menj be a szobába, de nem hallatszik, amit mondok, apa kiabál anya fantomjával, hogy mit képzelsz, és hogy teheti ezt, itt, a gyerekek előtt, pedig mi is számítunk, kiáltom, azt akarjuk, hogy az egész estének vége legyen, és anya fantomja eltűnjön a földről, anyát akarjuk vissza, az igazi anyát, aki nem köhög fel port magából, és nem fekszik a konyhakövön, hanem levest főz, meg szendvicset csinál. Apa velünk is kiabálni kezd, hogy ne mondjunk semmit, majd ő elintézi. Samu az ajtóban áll, anyát nézi, érzem, hogy Kevin kapaszkodik belém hátulról, úgy, ahogy szeptember elején is tette, amikor megint hazaértünk, és akkor már mindenki otthon volt, anya sírt, apa ugyanígy kiabált, és a kórházról beszélt, Samu pedig némán ült egy széken, s egy papírt olvasott, fel sem nézett, mikor megérkeztünk. Kevin majdnem odafutott anyához, alig bírtam viszatartani és elmondani neki, hogy később. Akkor láttam először anyát ilyen furcsának, árnyék nőtt mögé, amit aztán nem tud azóta sem letenni, ami mindig rosszaságokat súg a fülébe, és nem hagyja, hogy szeressen minket.

Anyát nézem a konyhakövön, a mögötte tornyosuló árnyékát, azt, hogy az egész konyhát befedi az anya-fantom, és lehet, hogy holnapra Kevinbe is meg belém is beleköltözik, aztán ha megevett minket, lenyeli az egész világot.